

Mesečnik za odjemalce

Vydrove tovarne hranil, v Pragi VIII.

Letnik VII.

Predplačati se ne more.

1. januarja 1910.

VYDROV

MALINOVÍ GROG

Ako greste po sedaj moderni cesti sv. Nikolaja od „Čechovega“ mosta pridete do dveh znamenitosti k stari synagogi in židovskemu rotovžu z dvema urama, katerih jedna hebrejska gre v nasprotni smeri, kakor se hebrejska pisava čita. Pred temi poslopji stoji dobro znani malinov grog, kateri Vas vabi k naročbi, da bi si z njim pregnali slabo voljo in otožnost. Steklenica

K 2'—.

Alois Kolba, Bitovanka, Želetava. Prosim zopet za 3 kg. Vaše otroške moke, kajti brez nje naša Boženka ne more biti. Da bi ste videli kako ji gre k slasti. Komaj je 10 mescev stara pa že sama stoji, to se je zahvaliti samo Vaši otroški moki, ker po njej zelo močna postaja. Pojedla je že 7 kg.

Jožef Novak, kočijaž, Hospozin. Vaša otroška moka, katero sem od Vas naročil, se je znamenito obnesla. Naši Ančki izborna tekne. Nepozabim, ko te zmanjka, jo takoj zopet naročiti.

Franco Hain, strojnik, Jablonec. Prosim za pošiljatev 3 kg. Vaše otroške moke in dve steklenici za njo. Vaša otroška moka gre našemu otroku izborno k slasti. —

Franco Reven c. kr. pis. in rač. pomočnik Idrija. Naročam 1 kg. Vydrove otroške moke ter prosim pošljite mi prej ko je mogoče, ker brez te moke moj sinček biti ne more.

Jožef Sajovic mizarški pomočnik v Ljubljani. Prosim pošljite prej ko mogoče 3 kg. otroške moke ker ista res izborno uspeva.

Matiya Obreza v Cerknici št. 168. Prosim pošljite takoj 2 kg. otroške moke ker našemu otroku prav dobro tekne.

Avugst Gorjan v Lokvah št. 46. Najtopleje Vam zachvaljujem za otroško moko. Moj sinček jo najrajši uživa, druga jed mu ne gre v slast kakor Vaša otroška moka. Odkar vživa Vaša otroška moko je vedno zdrav in čil. Toraj Vašo otroško moko vsaki materi, katera hoče imeti zdrave in vesele otroke, priporočam.

Žarko Boltauzer davčni kontrolor, Višnjagora. Pošljite 2 kg. otroške moke, naši Dragici izborna tekne.

NOVOST.
STEKLENICE ZA VYDROVO OTROŠKO MOKO.

Za večkratno potrebo, priredili smo za našo otroško moko steklenice. Kupite si jo enkrat za vselej, z daljšo množino jo pa le dopolnjujete. Je lepe oblike, iz čistega belega stekla za 80 vin. Napolnjena 3 K 20 vin. Z ozidrom na steklenico prenapredili smo tudi zamotanje za celi $\frac{1}{2}$ kg. Vydrove otroške moke.

Mnogo mamic naroči 3 kg. moke naenkrat, ker taka pošiljatev gre poštne prosto. Komur ljubo, blagovoli si to steklenico naročiti. Na konec ostane gospodinjji vedno praktična bodisi za kavo, sadje in t. d.

Prosimo, dejte pozor!

Vsako leto se mnogo zapisnikov in koledarjev med do-pravo zgubi. Ako Vam toraj ne ne dojde cela pošiljka: Domači Prijatelj, koledar za na steno (barvasti) in zapisnik v redu, potem pošiljke ne sprejmite, na zavitek pa izrecno napišite: „manjka ... Mi potem to reklamacijo oddamo poštnemu ravnateljstvu, da bi preiskalo, kje ostane. Enako vložimo prošnjo za uradno preiskavo tudi, ako naša pošiljka sploh ne pride.

KSENIJ VERIN:

IZ „KMETIŠKIH“.

I.

Dajte koso mi,
dajte zdravja spet,
ki brez milosti
mi ga vzel je svet!

In nikoli več
misel žalostna
se ne porodi
mi na dnu srca . . .

In nikoli več
prašal vas ne bom:
„Ah povejte mi,
kje je sreče dom?“

Prej ko se vzbudi
zarja za goró,
že na polju jaz
z ostro bom kosó . . .

Ko nje žvižganje
v tihi polumrak
bo škrjanček čul,
se bo dvignil v zrak.

V zraku prelepo
pesem zažgoli,
ki bi jo poslušal jaz
prav do konca dni!

„Sred cvetočih polj
ti nikdar, nikdar
zadovoljnosti
ne ugasne žar . . .“

II.

V polju poje prepelica:
„Pet pedi
letos vzrastla bo pšenica
in bogato obrodi . . .“

Kmetič gre čez polje,
mane si roké
in vesele volje
govori pred se:

„Prav bi bilo, prav bi bilo,
če bi vse tako
modra ptica se zgodilo
kot objubljaš mi lepo!“

Dalje poje prepelica:
„Pet pedi . . .“
„No pa bo resnica“,
misli kmet in se smeji . . .

R. ROMANOV:

INTERMEZZO.

Ko se teme gosté,
ko veje ječé
v viharju nekje —
ti plaho se stisni
na moje srcé!

Kot oblak nebá,
kot val morjá
je ljubav sred srcá:
brez potov, brez ciljev,
osamljena vsa. — —

JOSO:

BERAČ.

Megle so se zgrinjale po gorah, plazile se proti dolinam, vedno nižje in nižje, škropil je dež, ti-ti novemberski dež, ki prši v obraz, kakor bi zbadal človeka s šivankami, poljana je stala požeta in mrtva, tu in tam drevo brez listja, samotno in otožno — na njem jata vran . . . Jakob je stal s palico v roki in pomišljal . . . Kam naj gre? Te štiri vasi je obhodil že dvakrat, gospodinje ga sprejemajo na vratih s pozdravom: „Odpravi se malo dalje, saj ni treba, da bi vedno pri nas varoval ognjišče . . .“ Napotiti se bo treba nekam dalje, a kam? . . . Zima bo, sneg zapade balrko vsak dan, a palci gledajo iz črevljev . . . Dolgi prsti, kakor kremplji roparske ptice, so se oprijeli krčevito palice in nepotil se je naprej. Bližnja vas je oddaljena eno uro, a zdaj je pot mokra, mrzlo je, noge so odrevenele in v želodcu je prazno . . . Šel je dalje in pomišljal. „Če pridem v vas v treh urah, bo že pet — noč — pa če me povsod poženejo od praga . . . pa saj so krščanski ljudje . . . Barja ji zažvižgala, zagnala mu je v obraz ploho dežja, da se je stresel po vsem životu, zamižal je in palica je padla v blato. Počasi jo je vzdgnil, blato je teklo od nje in bila je mrzla . . . Premikal se je počasi naprej, pot je bila ozka, blato do gležnov, pridirjal je voz. „V stran,“ je zakričal voznik; Jakob se ni mogel takoj umakniti, blato mu je priletelo v obraz . . . „Zakaj se ne umakne osel“, je mrmral voznik in dirjal dalje, „saj je navada, da se umikajo berači vozovom in ne vozovi beračem . . . Jakob je postal in solza se mu je prikazala v očesu: „Nimajo usmiljenja z nami; kdor je revež, ni za drugo, kakor da trpi lačen ni žejen; to je njih vera in zapoved . . .“

Prve hiše so se prikazale, dež je padal vedna bolj, megle so se plazile že po poljih ni mračilo se je . . . Pred prvo hišo je zalajal na Jakoba pes in se zaletaval vanj, dokler ni prišel gospodar ni ga pomiril. Počasi je stopil Jakob na prvi prag in rekel tiho: „Če bi mogli kaj dati?“ „Saj si bil ta teden tukaj, kaj misliš, da moramo samo berače hraniti,“ je rekla debela gospodinja, rudečih lic in zavihanih rokavov in pokazala Jakobu hrbet. Jakob je del tiho klobuk na glavo in se obrnil . . . „Ali imate morda kaj gorkega,“ je vprašal pri sosedu. „Vsak dan jih je teh beračev, kakor povodenj so se razlili po deželi, zlasti ti prideš vsak teden sedemkrat; kaj misliš, da se za to potimo poleti na polju, da bomo pozimi vas pitali, ki ste preživeli pomlad v senci?“ Zopet je šel dalje . . . Povsod isti milodari. Samo še ena hiša je bila v vasi . . . „Kaj bo, samo še ta hiša, ki je že zaprta, noč je tu, mrzlo je in noge odpovedujejo,“ tako je govoril sam pr sebi polglasno Jakob . . . Tu je prikrčila po poti cela vojska rac in kokoši, ki so se spravliale spat. Jakobu je

šnila v glavo zlobna misel. „Kakor drugi z mano, tako jaz z njimi; umreti ne morem, živeti nimam od česa,“ in zalučal je kamen. Perjav se je razpršila na vse strani, kokoš pa se je opotekla, zamahnila dvakrat s perotmi in obležala v blatu . . . Jakoba je zagrabilo za vrat dvoje močnih rok; kmet ga je začel obdelavati s pestmi po nosu, ustih, da se je Jakobu vlila kri, in je kričal: „Aha, zdaj te imamo, ti krščena lisica.“ Nato je pritekla gospodinja iz kuhinje in zajavkala: „Ježeš, Ježeš, vse nam bo uničil ta tat in rozbojnik“ in se vrgla na Jakoba. Kmalu je prišel orožnik, gospodar je krel, gospodinja jokala, kakor bi bila v ognju cela hiša „Pojdte z mano“, je rekel orožnik Jakobu in ga gnal proti občinski hiši.

„Pride zaslužen plačilo,“ je rekel orožnik obrnivši se k gospodinjji, „mislim, da smo zasledili pravega,“ „Nocoj bo tukaj“, je rekel orožnik županu, jutri bo spal pod drugo streho.“ Nato so zaprli Jakoba v mrzlo klet, nihče ni vprašal, če je lačen ali žejen . . . Drugo jutro je rekel orožnik proti svojemu tovarišu: „Previdno je treba odpirati, poznam take“: Odprli so počasi vrata kleti, tam v kotu pa je ležal Jakob . . . „Ali res spi ali se je prutajil“, pravi orožnik. Sune Jakoba z nogo, a Jakob je ostal trd in miren in se ni ganil nikdar več . . .

TRNSKI:

KAJ MI JASEN DAN!

Kaj je meni jasen dan,
kaj mi klasje je poljan!
Nisem semena sejal,
da bi se pred točo bal.

Oj le nekaj skromnih nad
nasejal sem prek livad,
pa nobena še kali
iz zemlje pognala ni.

Kaj bi se jaz toče bal,
kaj pred vihro drgetal.
Vzame vse, če vzame cvet,
ki za trakom je pripet.

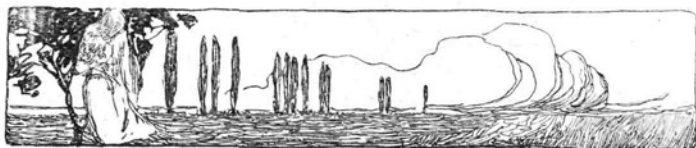
FR. ALBRECHT:

TOVARIŠEM.

Jaz nisem vaš, čeprav pri vas živim!
Ko ste veseli, — jaz se ne smejim,
ko vi ste žalostni, — jaz ne ihtim — —
jaz nisem vaš, čeprav pri vas živim!

Jaz hodim svoja pota — svoja vi!
Vaš pot izhoden je, širok, lahak,
na stezo mojo lega črni mrak —
brez cilja vodi, v noči se gubi . . .

Jaz nisem vaš! Kadar pri vas sedim,
ko ljubicam šepčete in navdušujete
za domovino se, načrte snujete —
jaz čutim tujca se in jaz molčim . . .

ETBIN KRISTAN:

VSEH CVETLIC CVETLICA.

V deveti deželi, ki je prava domovina modrosti in vseh dobrot, je v tisti dobi, ko so živele pravljice in bajke, vladal moder in dober kralj, ki je živel od ljubezni svojih državljanov in od slave bodočih stoletij. Bogovi iz devetega raja so ga blagoslovili, dobre Vile so mu pa v tihih nočeh napolnile srce z velikim hrepenenjem in vsadile so mu moč velikih pogledov v oči. V duši mu je vsklila neskončno ljubezen do lepote, ki jo je zaslutil v čarovnih sanjah in jo je zaželel z vsem srcem in z vso glavo. Sklenil je, da osreči svoj narod za veke vekov ter mu podari največjo, nevenljivo lepoto, pred katero mora izginiti beda in skrb, se razbliniti žalost, prenehati bolečina in se zaceliti vsaka rana. Vso deželo je hotel napolniti z lepoto, ki bi tekmovala s pesmijo škrjančkov in z dišavo rož in bi preko-

sila solnce na nebu. In v lepoti bi ostalo nesmrtno njegovo ime do konca najpoznejših rodov.

Kralj Lepoljub je sklical svoje premodre svetovalce ter jim je naznanil z ginjenim glasom, da hoče osrečiti svoj narod, kakor ga ni osrečil še noben vladar v deveti deželi. Modri svetovalci so se globoko poklonili in so zažgali visoke kupe kadila, da je zadišalo po vsej palači in po celem mestu.

Kralj jih je pa vprašal:

— Kaj je lepota?

Tedaj so obstrmeli. Zakaj kadar je vpraševal kralj Lepoljub, so morali odgovarjati svetovalci in kralj je tehtal njihore odgovore ter je hotel spoznati resnico. Svetovalci so bili modri in so znali marsikdaj povedati, kar je zahteval kralj, ker so pazili, kaj se godi v osmi deželi in v deseti deželi. A ko jih je vprašal, kaj je lepota, je obšla skrb srca svetovalcev, ker niso bili našli lepote ne na severu, ne na jugu devete dežele, pa tudi ne na vzhodu in ne na zapadu. Lepota ni bila še nikjer državna zadeva.

Toda kralj je zahteval odgovor in poseči so morali globoko v zaklade svojega uma. Iskali so dolgo, potem se je oglasil prvi in je dejal:

— Prejasni kralj! Na tvojem čelu se blešči lepota in sije v tvojih očeh. Lepša lepota ni v deveti deželi, ne do morja, ne onkraj morja.

Kralj je poslušal, pa ni odgovarjal, ampak tema je legla na njegove oči in nagubančilo se mu je čelo.

Tedaj je odgovoril drugi:

— Mogočni kralj, lepota je tam, kamor ne dosežajo naše oči in naše roke; lepota je ideal.

Senca je švignila kralju preko lica in odvrnil je pogled od svetovalca.

Oglasil se je tretji:

— Lepo, oj svetli kralj, je vse, kar nam je ugodno, kar nas veseli in tolaži. Lepota je velika.

Kralj je zamahnil z roko in zamičljiv je bil njegov pogled.

Vsi so govorili po vrsti, a kralj ja ostal nezadovoljen. Zадnji je dejal:

— Milostjivi kralj, povedati ne more nihče, kaj je lepo. Zakaj beseda ne doseza največje lepote.

Tedaj je izpregovoril kralj:

— Največje lepote? — Nevedneži! Kaj govorite o veliki in mali lepoti, vsakdanji in o nedesežni lepoti, o duhteči in bliščeči lepoti? Moja duša išče lepoto. Lepoto ki je ena; edina. Moje srce koprni po lepoti vseh lepot. Moji pogledi hite za lepoto, ki je nad vsem. Obljubljeno mi je in najti jo moram, da jo postavim nad prestol, odkoder se bo svetila po vsej deželi in osrečevala ves narod. Eden je kralj, ena je lepota in moja mora biti.

Žalost je obšla srca svetovalcev, zakaj zbalii so se za kraljevo zdravje. A kralj jih je odslovil.

Ostali je sam v ponosni palači, ki so jo bili sezidali pradedje pred mnogo, mnogo sto leti. Vdal se je razmišljanju in nemir se mu je naselil v srce. Na vse strani so mu begale misli kakor pleve, če poseže veter s svojo nevidno roko v kup in zapleše z njimi po zraku. Čutil je, kako se dvigajo in padajo, vstajajo, kako se vrte, kako nekam hite, a ni vedel kam. Vsa polna se mu je zdela glava in sapa prazna kakor meh brez sape. In ko se je nekoliko zavedel, je natančno slišal, kako mu je šlo po glavi z enakomernim klopotanjem kakor stroj: Le-pota, le-pota, le-pota . . .

Zabolelo ga je to vsiljivo ropotanje in pograbila ga je jeza. Za vse reči so bili zakoni v njegovi deželi, povsod je našlo življenje lahko primerno rubriko, le za lepoto ni bilo postave, ki bi je poznali in spoštovali vsi in ki bi veljala za vse čase in kraje. Bila so različna pravila, a ljudje se niso dosti zmenili zanje; ali jih nise poznali, drugi so si naredili svoja, tretji so se jim rogali . . . Ah! On, vsegamogočni kralj najslavnejše, najponosnejše dežele, izbran od usode in določen od bogov za največje delo, on — pa da ne bi spoznal lepote ter je prisilil, da se pokloni pred njegovim prestolom in mu služi? . . . Kdo pa je lepota, da bi mu kljubovala tako predrzno? . . .

Kralj je skrčil pest in od jeze se mu je stemnilo pred očmi.

Tedaj mu je prešinula glavo misel kakor blisk. Lepota se skriva; poišče je torej. Naj ja kjerkoli, on jo najde. Iz najtemnejšega skrovišča jo prisili, da pride pred njegove oči in se mu razkrije v vsej slavi in diki. Kaj ni njegova vsa Deveta Dežela? Kaj ni kralj?

Takoj je poklical vrhovnega pretorijanca in mu povedal, da letos ne pojde k vojaškim vajam, Ne da bi se zmenil za njegovo žalost, ga jo odslovil. Dvornemu arhitektu je naznanil, da se ne briga več za načrte novih palač in grobov. Krojaškemu poglavarju je sporočil, da naj izdela nove dvorske kostume brez kraljevega sodelovanje in ravnatelju kraljovskega gledališča je poslal vest, da se zaradi prevažnik državnih nalog ne more zanimati za scenične priprave novega baleta.

Ko je odpravil vse, je odšel. Za njim je ostala tuga. A njegovo srce je bilo prepolno in vsa duša mu je kipela. Šel je na pot, ne da bi opazil, ali je dan ali noč. Zvezde so migljale na nebu; Kralj jih ni videl. Slavčki so peli, a Lepoljub jih ni slišal. Njegovo oko ni vedelo, da je nebo temnomodro kakor še nikdar ni bilo; njegovo uho ni slišalo, da šumljajo potoki najskrivnostnejšo pesem. Vso moč je prehodil, pa ni bil truden, pa ni bil zaspan. Razlila se je zarja po nebu, zažareli so vrhovi, užgali so se oblaki, v trepetajočem zraku se je dvignilo solnce, storil se je dan, zažgoleli so škrjančki . . . Lepoljub ni opazil spremembe.

Prišel je v veliko mesto. Srečaval je dijake, ki so šli v šolo. Sestal se je s profesorjem književnosti in ga je spoznal. Ustavil se je in naglo vprašal:

— Kaj je lepota?

Učenjak je bil osupujem, odgovoriti pa ni mogel, kajti pozabil je, kar se je bil učil v gimnaziji. Kralj ga je zapustil in je šel dalje. Hodil je po mestih in po deželi, po dolinah in prekohribov, postajal je v hostah in pregledaval grmičevje; korakal je ob rekah in napeto zrl v vodo; obiskaval je palače in si dal rozkazovati vse kote; sprehajal se je po poljih in travnikih, po vrtovih in parkih — zdelo se mu je, kakor bi bil slep. Zakaj njegove oči so iskale, a kar so iskale, niso našle.

Jel je vpraševati ljudi tu in tam toda ozlovoljevali so ga vsi odgovori. Ta je dejal, da je lepo, kadar zahaja solnce za gorami, nad katerimi plavajo prav lahni oblaki, oni je smatral samotni prastari hrast na veliki senožeti za lepega, tretji je hvalil jato ptic, letočih kakor eno telo s stoterimi krili mirno in hitro v jasnih višavah. Naletel je pa tudi na ljudi, ki so ga debelo gledali in skomizgovali z ramami ali pa so mu dajali najčudnejše odgovore: „Kadar sem sit, se mi zdi osetov cvet lep, če sem lačen, pa tudi lilija ni lepa;“ — „Kaj mi je mar lepota, ko imam dovolj drugih skrbi?“ — i. t. d. —

Veliki kralj je imel živce in ob vseh neprestanih brigah in ob trajnem razbujanju, ki ga ni zapuščalo ne po dnevi ne do noči, se mu je začelo slabšati zdravlje. Vrhovnega dvorskega medika se je polotil strah za zveste državljane, a če je le pomislil na nevarnost, ki je pustila njihovemu gospodu in vladarju v katere se ni upal imenovati niti v misli. Toda modri Kralj se ni menil za nevarnost in ni pazil na težave, zakaj pred očmi mu je bil veliki cilj in vodil ga je vzvišeni poklic.

Trikrat je prepotoval kralj Lepoljub že skoraj vso deželo. A na vseh potih še ni našel, kar je iskal. V prsih mu je naraščala grozna bol in že mu je prvi dvom začel kljuvati v glavi. Toda skrivnosti bogov so ga varovale in čuvale in Nevidni so poslali slučaj, da odvrne njegove misli in ga reši najhujšega. A bil je že zadnji čas, zakaj melanholija je začela siliti kraljevo srce. Po cele dni včasi ni pogledal v ogledalo zanemarjal je frizuro in enkrat je sprejel poslanika z Bornea v kirgiški uniformi.

Ko se je bilo že vsega bati, je odšel četrtič na potovanje. In tedaj se je zgodilo. Na povelje dobrih bogov ga je nevidni slučaj odpeljal čez tri reke in preko treh hribov skozi tri doline v tisti kraj devete dezele, katere še nihok ni bil videl do tedaj. Naenkrat je bil pred njegovimi očmi velik vrh, iz katerega so mu puhtele naproti čudežne dišave in pozdravil ga je vrtnar srebrnih las in dolgo, sivo brado. Dasi ni bil nikdar videl kralja, ker ni nikoli zapuščal svojega vrta, ga je vendar spoznal takoj in je padel pred njim v prah tako da se je s čelom dotaknil

zemlje. Solze njegove radosti se močile tla, a ponos mu je plamtel v srcu. Pred svojim kraljem je ležal na tleh, dokler se ga Lepoljub ni dotaknil z nogo in mu tako dal znamenje, da naj vstane.

Tedaj se je dvignil stari vrtnar in je dejah s tresočim glasom:

— Blagoslovljena bodi nebeška dobrotā, ki mi je dovolila, da doživim ta dan radosti in slave. Čakal sem na ta dan, zakaj bogovi so mi obljubili, da bo moje delo blagoslovljeno in posvečeno. Danes se izpolnjuje obljuba, ko si prišel ti, prejasni in premodri kralj, ki si poklican in izvoljen. Dovolī, mogočni kralj, da ti pokažem delo svojih rok in svojega uma, krasni plod vzgoje in dela, in sploh vsega svojega življenju, lepoto vseh lepot, najkrasnejšo, najčudovitejšo, cvetlico, kar jih je v deveti deželi in v vseh deželah sveta. Pridi, da jo vidiš in da se nasrka tvoji kraljevski nos njene dišave . . .

Kralju se je zazdelo, da so se odprla nebesa in da mu nāznanja glas iz višav izpolnitev proročanstva. V srcu je začutil toploto, kakor da je stotero solnc vzplamtelo v njem in pogled se mu je zjasnil kakor da se mu je vse brezoblačno nebo zlilo v oči. Vse hrepenenje let, vse pričakovanje njegove duše, vse upanje in vse verovanje se je pridružilo v preblažen občutek, kakršnega še ni užilo nobeno človeško srce. Hitro je stopil in komaj mu je sledil stari vrtnar, zakaj neštevilna leta so vcepila slabost v njegove noge.

Skozi širni vrt, ki je bil poln raznobarnih cvetlic in bujnega grmovja, košatega drevja in sočne trave, mimo jezer in slapov, preko potokov in votlin je vrtnar vodil kralja po belih stezah. Oko so opajale barve in oblike, dišave so plavale po zraku, ki je bil mil in mehak. Kralju pa se je zdelo, da ho di po rajū. In ko sta bila že skoraj na drugem koncu, sta prišla do grede, ki je bila obraščena z zeleno in pisano travo! Skromne marjetice so dvigale svoje ponižne glavice iz nje, tupotam je bil navaden klinček; vse je bilo enostavno in priprosto. Toda sredi grede — tam je dvigala ponosna visoka evetlica svoj cvet tako čudovito krasna, da je kralj obstrmel in obstal in se ni mogel geniti in se ni mogel nagledati lepote, ki je prekašala vse lepote sveta. Na visokem brezprimerno pravilnem stebļu, izmed velikih, kakor umetno izdolbenih listov, so gledale manjše cvetke v najrazličnejših barvah od čisto bele do nočno črne in bilo je kakor da imajo oči, ki se upirajo v ogledalca. Na vrhu pa se je zibal velik cvet, s katerim se ne more primerjati ne roža, ne astra, ne solnčnice, vse krizantem, kar je spajal v sebi lepoto vseh in je prekašal vse. Nihče ni mogel določiti barve, kajti zdaj je bil cvet rumen kakor najžlahtnejša tearoža, zdaj rdeč kakor nagel pa višnjev, pa moder in naenkrat so se prolivale v njem vse barve, kar jih ima mavrica in še več, še mnogo več!

Kralj Lepoljub je stal in strmel in sesal je dišavo, ki je bila zlahtnejša nego dišava tuberože in vijolice, vanilije in mirte, in pil je lepoto oblik in barv z žejnimi očmi. Kakor če se narobe pogleda skozi daljnogled se mu je odmaknil svet, samo krasoroža je ostala, pa mu je izsesala vse misli, kakor da so zaspali možgani, od pete do temena po mu je segalo srca in bilo ga je samo čustvo, neznansko nežno, sladko, mehko čustvo. Lepota krasorože ga je opajala kakor sladko vino, a ni ga upijanila. Le občutek brezmejne sreče, kakršne se nikdar ni okusil, mu je vtila v žile. A ko se mu je po dolgem uživanju vrnila misel, je vedel:

— To je lepota vseh lepot. To je cvetlica vseh cvetlic! . .

Vendar še ni mogel povedati z besedami te misli, zakaj jezik mu je bil zavezan in govorile so le oči.

Stari vrtnar pa je razumel kraljeve poglede in je bil presečen, da so mu bogovi dali doživeti ta dan . . .

Naposled se je zdramil kralj. Hitreje kakor gazele v njegovem parku se je vrnil v svojo prestolnico. Zbral je svoje ministre, dvorske dostojanstvenike, pesnike, slikarje in kiparje, učitelje naroda in modrijane, pa jih je hitreje kakor voda deveterih v čudežnivati, kjer jim je, nepripravljenim, začudenim, pokazal krasorožo.

In vsi so strmeli nad lepoto, ki jim je bila neznana doslej. Tedaj je zaklical kralj:

— Ali ni to cvetlica vseh cvetlic?

In kraljevi spremljemalcj so odgovorili:

— To je cvetlica vseh cvetlic!

Stari vrtnar pa, ki je vzival najvišjo srečo svojega življenja, je dejal ponižno:

— Veliki, dobri in modri kralj; slavna gospoda, blagovolite pogledati čudovito barvo krasorože!

In vsi se vzkliknili:

— To je barva vseh barv!

Ves blažen je bil vrtnar in je prosil:

— Mogočni, svetli kralj, spoštovani gospodje, blagovolite vdihniti nedosežno dišavo krasorože!

In pritrtili so vsi:

— To je dišava vseh dišav!

Tri dni in tri noči je kralj o svojimi spremljalci ostal na vrtu, pred božansko krasorožo. Potem se je spomnil da je kralj in se je vrnil v prestolnico. Za njim so odšli ministri in modrijani in vse sijajno spremstvo; za tolažbo se vzeli s seboj upanje, da se še kdaj vrnejo, ko bo cvetela krasoroža, zakaj zdelo se jim je, da ne bi mogli več živeti, če jim ne bi ostalo vsaj to upanje.

A ko so se vrnil v prestolnico, jih je presenetil Lepoljub. Z naj viših zvonikov in po vseh ulicah in trgih so oznanili glasniki kraljevo voljo: „Našla se je lepota vseh lepot, cvetlica

vseh cvetlic, barva nad barvami; vzcvetela je krasoroža, kateri ni enake cvetlice na svetu. V deveti deželi je lepota, ki je bila obljubljena od bogov. Po vseh vrtovih devete dežele naj poslednji cveti krasoroža, edina, ker ni lepote poleg nje; vso deveto deželo naj razveseljuje, vse oči naj opaja in vse duše naj blaži, da vzklije sreča iz lepote.“

Po vsej deželi se je razširil kraljev ukaz in navdušeno ljudstvo je začelo puliti lilije in vižolice, vrtnice in tulipane, rožmarin in klinčke iz vrtov, Modri možje se hodili od mesta do mesta od vasi do vasi ter so povedali ljudstvu pravila za vzgojo krasorože in vse je tekmovalo, da napravi iz devete dežele paradiz.

Kralj Lepoljub se je zaprl v svojo palačo in je posvetil svoje misli bodočnosti. Naročil je zlato knjigo, da se zapiše v njo njegova slova v večer spomin. Blaženi občutki so ga obhajali, ko je mislil na hvaležnost svojega naroda in poznih rodov. V samotni svoji palači je čakal, da pride čas.

Ko so minili meseci čakanja, je stopil dvorni vrtnar v njegovo dvorano in mu je naznanil, da je delo dokončano: Po vsem velikem vrtu cveto krasorože, same krasorože, velike, bujne, lepe brez primere.

Tedaj je vstal kralj in je zbral vse sijajno spremstvo, pa je dejal:

„Dopolnjeno je; lepota je vzcvetela. Preden jo vžijemo v svojem vrtu, kjer mora biti najpopolnejša, pogledjmo po deželi, da vidimo paradiz.“

In vsi so šli navdušeni s kraljem, da poiščejo raj.

A raja ni bilo.

Kjer se je nekdanje zibalo zlato klasje in kjer so bili prej cvetoči vrtovi, se je širila puščava po deželi. Kamor se je ozrlo oko, je bilo vse pusto in prazno, ljudje pa so bili žalostni in razdraženi.

Kralj je bil osupnjen. Kaj se je zgodilo?

A ljudje so mu odgovarjali —

Porovali so cvetlice in zeleno in pisano travo in grmovje kakor plevel iz njiv in vrtov, pa so sadili krasorožo in so jo gojili natančno po pravilih in ukazih. A nikjer se ni prijela, nikjer ni vzklila ali pa je poginila, preden se je razvil cvet . . .

Kraljevo veselje se je spremenilo v globoko žalost, poleg nje pa je vstala jeza v njegovem srcu.

Kako je mogoče, da se je zgodilo? Če so se ravnali po pravilih — —? Vse priče so potrjevale, da se je godila vse točno tako kakor so zahtevala pravila. In vendar! — Kako se je zgodilo?

Modrijani in svetovalci so povsili glave, kimali so in majeli z glavami, upirali so prste v čelo in si gladili pleše in globoko so se zamislili. Naposled so se po dolgem razmišljanju ohrabрили ter so dejali kralju:

— Premodri, premilostivi! Zemlja ni povsod enaka in tudi podnebje ni povsod enako. Nekateri vrtovi imajo mnogo solnca, nekateri pa mnogo sence; tukaj pihljajo same blage sapice, tam vejejo ostri vetrovi — krasoroža menda ne vspeva na vsakih tleh in pod vsakim nebom . . .

Ves potrt je bil kralj. Toda močno je bilo njegovo srce in obupalo ni. Kakor mlin, kadar zapiha močni zapadnjak, so delali njegovi možgani in naenkrat mu je bilo jasno vse. Prst, podnebje — vse to je morda res škodovalo, a morda se lahko še popravi vse: Učenjakom ukaže popraviti zemljo, iznajti pravo gnojivo, obrniti vetrove. Čemu bi bila akademija čemu znanstvena poskušališča? In kadar se izpolnijo vsi pogoji, se razsadi krasoroža po vsej deželi, kajti v dvorskem vrtu je tisoč njenih korenin in tisoč svetov

Takoj je kralj sklenil, pogledati svoj vrt in potolažiti svoje užaloženo srce ob lepoti, ki že je vzgojil njegov vrtnar. Zopet je zbral spremstvo in je naglo odšel tja, kjer čaka vseh lepot lepota na njegov pogled, Močno mu je utripalo srce, ko se je bližal čudežnemu vrtu, spominjal se je na prvo krasorožo, ki jo je bil videl v najbolj skritem kotu svoje dežele, skušal si je zamisliti njeno barvo in dišavo ter pomnožiti edino krasorožo v domišljaji stokrat, tisočkrat . . . Raj! Hrepenenje uresničujejoči raj!

In vsi spremljevalci so mislili na krasorožo; spominjali so se na prvo in koprnali so po tisočerihih, v katerih je lepota nad pomišljenje in nad besedo. In vsakemu je utripalo srce . . .

Kakor lok, preden požene ostro pušico proti orlu pod oblaki, je bilo napeto pričakovanje v dušah. Today so se odprli vrata dvorskega vrtu in vzcvetelo jim je pred očmi in zadišalo je proti nebu. Vseповsod so cvetele krasorože, same krasorože. bujne, visoke, košate, svet, vse sam svet. —

A glej v napeto pričakovanje se je razblinilo, izpuhtelo je, lok se je odpel, brezbriznost je legla v duše. Ves začuden, zmeden, je kralj iskal po vrtu, kar bi ga genilo; iskal je zaman. Nič ni dvignilo njegovega duha, nič mu ni vznemirilo srce. Gledal je gor in dol, semintja — povsod so cvetele krasorože, cvetele in dišale, odete so bile v enake krasne barve kakor prva, ki jo je bil videl, a njegove oči se niso naslajale ob krasoti in ko jim je hotela misel ukazati pogled in užitek, so se uprle in kljubovaje so zanikale lepoto. Zrle so po vrtu kakor nekdanj po pusti ravnini, brez vprašanja, brez zanimanja, brez veselja in brez žalosti.

Naenkrat se mu je zazehalo.

Tisti hip se je zazehalo vsemu spremstvu. In zehanje dolgo, široko, se je ponavljalo.

Dolgočasje se je zarilo v duše kralju in njegovim spremljevalcem, topo, moreče dolgočasje. Naraščalo je neopaženo, širilo se je po dušah, razbilo se je po žilah, raztegnilo se je po živčih, napolnilo je možgane, padlo je v srca z neznansko težo. In srca

so nehala utripati. Odprte oči niso videle ničesar, ušesa niso slišala. Vse je bilo pusto in prazno kakor zjutraj po zapiti noči, ko se na zgodi nič več, na v človeku, ne izven človeka, pa mu je vseeno, če sedi na stolu ali pod mizo in nima nobene želje, nobene misli, jeze, na kesanja.

Tedaj je legel kralj na gredo in poleg njega so polegli njegovi spremljevalci pa se niso zmenili za krasorože, ki so jih potlačili s svojimi telesi. Samo onkrat so vsi še vzdihnili in so umrli brez bolečin in upa.

Dolgočasje jih je umorilo.

To je bilo v deveti deželi v tisti dobi, ko so živele pravljice in bajke.

KORITNIK:

SENTIMENTALNOST.

Na tvoja prsa naslonjena
moja ljubezen umira
in glava je njena sklonjena
od žalosti in nemira.

In njene oči so povešene
s solzami napojene
in njene želje neutešene
z bridkostjo posvečene . . .

In njene roke blagoslavljajo
žalostno moje življenje,
blagoslavljajo in odslavljajo
moje hrepenenje . . .

KSENIJ VERIN:

OJ ZVEZDICA...

„Oj zvezdica, oj zvezdica
vrh sinjega neba,
daj pridi, pridi k meni,
kaj novega mi rozodeni
aj zvezdica, oj zvezdica! . . .“

In kot da bi ji ukazal kdo,
naj gre pogledat na zemljó,
se zvezda je vtrnila,
a deklica, ki prej vesela
o zvezdi pesmico je pela,
obraz z rokami je zakrila. — —

Oj zvezdica, oj zvezdica
prezgodaj pala si z neba! . . .

UTVA:

NA POLJU.

Šla po polju sva s predragim
med pšenico,
okrog pasa je položil
mi desnico.

Klanjalo se nama klasje
je do tal,
in moj fant klobuk med klasje
je zagnal.

In po polju šla sva dalje
še naprej.
pel samotno pesem slavec
je iz vej.

In med travo poljsko cvetje
je sanjalo
in vrbičje ob potoku
je dremalo.

Za vrbičjem pa potoček
je šumel:
kaj tačas mi fant je pravil,
nihče mi umel.

FRANJO NEUBAUER:

V JESENSKEM JUTRU.

Kaj sanjarije brezplodne, meglene
legajo mi na srce in duhá
kakor na hoste se v jutru jesenskem
spuščajo gosti ovoji meglá!

Mégle pustimo, srce jim zaprimo,
duh pa predré naj megleni ovój,
veder pogled naj upira v življenje
kakor na zemljo dol solčni ga soj!

Bliska se rosa in sveti se kosa,
brusi jo z vajeno róko junak.
Kóse brusimo in vse pokosimo,
kor nam k prosveti ustavlja korak!

FR. JAZBINŠEK:

„DVAJSET TISOČI“.

Devetnajst deklic sem ljubil,
devetnajstim dal sem slovo,
a dvajseto sem le zasnužil,
zlat prstan ji dal na roko.

Ah, to je hudo!
Mati je rekla: „Dvajset tisoč“,
ah, žalostna moja poročna je noč,
dvajset kronic sem z ženo dobil

Za drugimi kronicani bom se solzil.
Prevara je grozna, ni kronic tisoč
žalostna moja je noč! —
Dvajset tišoč! —

MILAN PUGELJ:

MINKA.

Dekle drago, ljubica presladka
kak so lica tvoja mehka, gladka,
kak oči so tvoje kakor žamet,
kak izgubil sem vsled njih vso pamet!

Zunaj hodim, v žepu ni cekinov,
v srca dnu le polno je spočinov,
polno misli nate, nade vroče,
ki verjeti duša vanje noče.

In spomlad je z mano vsa bogata,
trata je od zlatih rož vsa zlata,
s solncem je daljina posrebrna,
z žarki mlada loza prepletana.

Čuj, in pesem, ki jo ptica poje,
vse pove ti tihe misli moje,
ki besed ne znajo usta zanje,
ki so sanje, dekle, same sanje!

SMEŠNICE.

Visoka družba.

Spoznala ga.

Gospod Bravý (v gostilni svojega prijatelja zapazi na jedilnem orodju zarezano: „Hotel Imperial, Benetke“ — k sebi): „Sedaj ne vem, je li bil ta kerlic tudi v onem hotelu v Benetkah ali pa je vzel to orodje meni.“

Z Vami, draga gospica, bi se tako peljal na konec sveta.“

„To verjamen, tam bi se Vam ne bilo treba bati „oltarja“.“

1. Homonim.

Stefan Tinta, Gorica.

Kmeti: — — je moja — eno leto stara, vstrašila se je vselej —

2. Uganka.

Ivan Križman, Sv. Ivan.

Pri konju se dobi,
stvar tanka brez kosti.
Če kljukco izpustiš,
mrzel čas dobiš.

3. Konjiček.

Ojstriški, Celje.

tir	da	mo	da	Mi
kar	ja	ji	pro	je
mo	pas	i	smo	ce
mo	vin	da	pi	vse
vsi	ma	ra	vin	štir
ce	za	ji	mo	di

4. Uganka.

Branko iz Bočne.

Kakšno leto rabi mizar in tesar,
nikoli pa ne gospod in pisar?

5. Vprašanje.

Ivo Kok, Potoče.

Kogar — a — a doleti,
vsak se je razveseli,
Ko ga doleti — o — o
solzno njega je oko.
Kaj je to?

6. Številna uganka.

Pušiški v Gorici.

123 kmet redi
1234 ovca se boji
321 je v gozdu v jeseni
324 staro orožje pomeni.
423 pa v plotu tiči.

7. Vizitnica.

Gabrijel Lapajne na Pečinah.

Valentin Sviðk

(V imenu je skrit poklic osebe.)

8. Uganka.

Eduardovič iz Polzele.

Kadarkoli gre na pot
vedno nosi me gospod.
Toda njega nosim jaz.
Kdo sem — le povej na glas!

Rešitev ugank v 12. številu.

108. Čaj, gaj, maj, raj. 110. Meso, ošem. 112. Cerkovnik. 113. Inomost. 114. Nedelja. 115. Kandidatinja. 116. Pero in tinta. 117. Nikotin in alkohol sta brata.

109. Brati nas rod,
brati nas Sava,
pride na brod
krški s Triglava,
bratec bod, moj,
pij ga z menoj!

Dobitki dvanajstega natečaja

so bili izžrebani sledečim rešilec:

1. *Podstavek za sadje*: Franja Videnič, posestnica, Cerklje, pošta Krškavas.
2. Janko Rozman: *Testament* (knjiga) Cecilija Sadar, soproga učitelja, Ljubljana, Jenkove ul. 24.
3. *Pogled na Reko-Corso* (slika): Ivan Rogina, dijak, Celje, Gosposka ul. 30.
4. *Majol. vaza*: Mici Roblek, hčerka posestnika, Zg. Jezersko.
5. Janez Trdina: *Bahovi Huzarji in Iliri* (knjiga) Joško Šerbec, učitelj, Sv. Benedikt v Slov. gor.
6. *Jardiniera*: Antonija Sabati, soproga nadučitelja, Zg. Polskava.
7. *Posodice za kavo*: Marica Konečnikova, hčerka veleposestnika, Stari trg pri Slovenjgradcu.
8. *Posodice za kavo*: Ivan Rejc, tovarniški del., Groblje 61, Jesenice-Fužine.

Naročila, reklamacije, pritožbe, rešitve ugank itd. naj se pošiljajo naravnost na Vydrovo tovarno hranilo v Pragi VIII., rokopisi pa na Zofko Kveder-Jelovšek, Zagreb, Ilica 20.

VSEBINA: KSENIJ: VERIN: Iz „Kmetiških“. — R. ROMANOV: Intermezzo. — JOSO: Berač. — TRNSKI: Kaj mi jasen dan! — FR. ALBRECHT: Tovarišem. — ETBIN KRISTAN: Vseh cvetlic cvetlica. — KORITNIK: Sentimentalnost. — KSENIJ VERIN: Oj zvezdica... — UTVA: Na polju. — FRANJO NEUBAUER: V jesenskem jutru. — FR. JAZBINŠEK: „Dvajset tisoči“. — MILAN PUGELJ: Minka. — Smešnice. — Uganke. — Priloga: Zapisnik, koledar a naročilo.

Izdajatelj in za uredništvo odgovoren: F. Vydra v Pragi VIII.
Tisk firme Binko in Zika v Pragi II., Vodičkova 22.

Vsem Vam, ki prijateljsko z menoj čutite,
ljubim odjemalcem in priporočevalcem naše
tovarne

srečno novo in celo leto

≡ 1910! ≡

Francišek Vydra.

Našim ljubim odjemalcem — ugankarjem.

Sklenili smo, da ne bomo več razpisovali dobitke za rešilce ugank, to pa iz naslednjih razlogov:

Največji dobiček od tega je imela pošta, kajti preveč naših odjemalcev se peča z rešenjem ugank, dobitkov pa zamoremo le nekaj razpisati. Rešenja ugank, katera se nam vsak mesec dopošljejo, stanejo naše odjemalce mnogo denarja, katerega izdajajo za znamke. Ti zneski so iz narodno-gospodarskega ozira popolnoma zgubljeni, kajti poštni erar nam tega ne vrne. — Na ta način se izda na leto več 100 kron.

Vsak narodnozavedni Slovenec bode toraj ta neznatni znesek, katerega je dosedaj potrošil na znamkah za rešenja, raje daroval v narodne namene, kjer se bodo ti mali zneski gotovo boljše uporabljali, saj se itak Slovencem, kakor tudi nam Čehom na naše kulturne potrebe nič ne ozira, moramo toraj s trdno zavednostjo samopomoči, k veljavi priti.

Reševati uganke je sicer plemenita zabava, upamo pa, da jih ne rešujete za to, da bi dobili kakšen dar, saj je itak veliko vredno veselje, ki ga imate nad rešenimi ugankami.

Da pa odškodujemo naše slovenske odjemalce smo sklenili namesto razpisanih dobitkov prispevati:

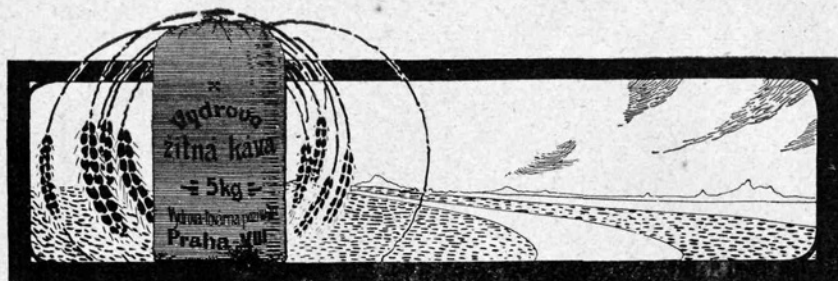
Podpornemo društvo za slovenske visokošolce v Pragi K 50.—,

in akad. društvo „Ilirija“ v Pragi K 50.—,

katere zneske smo na imenovana društva že poslali.

Razven tega pa darujemo vsako leto K 100.— „Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani“.

Upamo, da smo s tem izpolnili, že tolikrat izraženo željo naših slovenskih odjemalcev.

Nekoliko priznanj o „Vydrovki”.

Jakob Otrin, deželni dacar, Domžale. Ker se mi Vaša kava najbolj prilaga in je nobena druga ne prekosi prošim, da mi je takoj zopet pošljite 1 vrečico.

Andrej Rojc, učitelj, Veliki dol pošta Komen. Prosim pošljite zopet 5 kg. Vaše neprekosljive žitne kave.

Franc Poljanc, pismonoša, Škofjaloka. Blagovolite poslati zopet 1 vrečico, meni in celi moji obitelji tako priljubljene kave.

Franjo Pavlin c. kr. orož. postajevodja Mirnpeč.

Najbolj ljuba, najbolj zdrava
Je-le Vaša pristna kava,
Zatoraj hočem Vas naročnik biti
In le Vašo pristno kavo piti.

Neža Mežnar, kmetica Vrbje št. 2, Žalec. Ker se mi je Vaša kava zelo dopadla, prošim da mi je pošljete še 5 kg.

Luka Golob posestnik Zakojca 121, Hudajužna Blagovolite naročeno kavo poslati z obratno pošto, kajti kajti brez Vydrove kave ne sme biti v naši kuhinji, ker potem bi zajutek ne imel pravega okusa.

Matevž Šteblaj posetnik Rudnik pri Ljubljani. Prosim pošljite mi najhitreje 5 kg. Vaše žitne kave, nam se je tako priljubila, da nemoremo biti več bre nje.

Gašpar Zrnko, župnik, Puščava p. Sv. Lorenc n. Mariborom. Posljete mi zopet 5 kg. Vaše dobre žitne kave.

Jozef Pravdič posestnik v Pudini pri Ptujju. Prosim pošljite nam zopet 2 vrečici Vaše okusne žitne kave.

Jakob Rupnik, tesar in posestnik Novi svet p. Hotedršica. Prosim pošljite mi zopet 5 kg. Vydrove žitne kave, ker jo že zelo pogrešamo.

Josip Počkaj, mizar Šembije pošta Knežak. Prosim pošljite zopet 5 kg. žitne kave, ker se nam je vsem tako priljubila, da ne moremo biti brez nje.

Aiojz Šuc v Dobravem, pošta Biljana. Prosim pošljite mi zopet 5 kg. Vaše izvrstne žitne kave, ker zadnja pošiljka mi je že skoraj pošla.

Ivan Žnidaršič čevljarski mojster Nadlesk št. 38, p. Staritrq pri Raketu. Ker je Vaša kava tako izborna mi je zopet pošljite 5 kg., ker brez nje ne moremo biti.

Marija Bezjak šivilja Nova vas pošta Ptuj. Prosim pošljite mi zopet 2 vrečici Vaše žitne kave, priljubila se nam je tako, da ne moreno biti več brez nje.

Kati Wenedik hčerka posestnika v Bistrici, pošta Podgorje v Rožu. Prosim pošljite mi kakor hitro mogoče zopet 5 kg. „Vydrovke“ ker mi zelo ugaja.

Marica Konečnik hčerka veleposestnika v Staremtrgu pošta Slovenj-gradec. Vaša žitna kava je res izborna, ugaja nam vsem tako, da ne moremo biti več brez nje. Prosim pošljite je nam nemudoma zopet eno vrečico.

Ivan Habe tovarniški delavec Javornik št. 2. Prosim, da mi pošljete 2 vrečici Vaše žitne kave, ker nam prav dobro diši.

Josip Kianta sod. oficijant v Trzinu. Blagovolite poslati 1 vrečico = 5 kg. žitne kave. — Omenim, da smo z Vašo žitno kavo zelo zadovoljni ter ne moremo več brez nje biti.

Katarina Dakaklar, trgovka Podbrdo ob Bači. Vaše žitne kave mi pošlite zopet ker mi jako ugaja.

Marija Hauptman, Šmartno pri Litiji. Z Vašo žitno kavo smo zelo zadovoljni. Prosim pošljite js nam zopet, ker nam táko ugaja, da ne moremo biti brez nje.

Mihael Lampret trgovec Sv. Ožbalt p. Sv. Lorenc n. Mariborom. Ker sem z Vašo kavo zelo zadovoljen, prosim da mi je zopet pošljete 10 kg.

Velecenjeni gospod F. Vydra.

Naj prvo je moja dolžnost se opravičiti zakaj nisem tak dolgo naročil Vaše neprekoslive žitne kave. Sicer kakor sami veste dobil sem je 29 aprila dve vreči, ali ti dve mi nista zadostovali do sedaj ko sem zopet naročil eno vrečo. Vzrok je sledeči: Mene je sledeči: Mene in neko tukajšno gospo Vašo, odjemalko, je pregovoril nekdo, da ima Vašo žitno kavo kot odprto blago in da je ravno taka samo da je veliko ceneje in sicer kg. 68 v. da zakaj bi plačeval pošto in vrečo tako drago, ko se pa dobi ravno ista ceneje, in dala sma se premotiti, misleč da je ta žitna kava ravno, taka in mogoče z Vaše tovarne. Ali bridko sem bil prevaran, ta kava bila le deloma Vaši podobna. Bila je drobnejša bol bledu rujava take barve kakor konople. No in sicer na barvo se nisem toliko oziral če bi bil le okus. Ali žalibog okus bil je pa taki da ga niti zrnata kava ni mogla zboljšati, vtem ko v Vaši žitni kavi niti zernate ne pogrešim, meni je vse eno ali je kaj zernate kave v kuhane zraven ali ne. Jaz in dotična gospa sma se radostno zopet povernila k Vam obljubljaoč nikdar druge ne naročiti kakor Vašo neprekoslivo žitno kavo, ki ni samo okusna ampak tudi redilna. In če pride kaki agent mu bodem vrata pokazal, Vam pa ostanem še za náprej vedno zvesti odjemalec kolikor bodem potreboval za svojo družino.

Ivan Karnjovšek,

sobni slikar in pleskar v Celju, Gizelna cesta 18, Štajersko

Pripravno.
 steklenico

za Vydrovo žitno kavo priporočamo vsem svojim gg. odjemalcem. Ima zabrušen zamašek, tako da se v nji kava v doglednem času sploh ne izdiši. A gre vanjo skoro cela poštna pošiljatev, ker drži 8 litrov.

To steklenico dajemo za tovarniško ceno: **2 K 20 v.** zaboječek 48 v, poštino pa tu plačamo in si jo zaračunamo.

Polne steklenice ni mogoče pošiljati, ker bi se razbila.

„JABLUS“

začnemo pošiljati te dni. Zaboječek za poskušnjo z 10 steklenicami po $\frac{1}{2}$ l. stane K 4.—. Steklenice vzamejo se nazaj po 10 vinarjev, zaboječek pa za zaračunano ceno. Blagovolite naznaniti postajo. „Jablus“ je iztiskan sok iz zrelih jabolk. Je moderna pijača za abstinate, polegtega pa zelo poceni. Lahko se pije na polovico z vodo ali z sodavico.

Cenik:

Vydrova žitna kava poslana posebej v platnenih vrečkah poštne prosta 5 kg.	K 4:50
Otroška moka v zavitkih 1 kg.	2:40
Juhne konzerve (grahova, gobova, lečna, riževa in rezančna) v škatlji za 25 porcijonov	1:50
Juhni pridatek, stekl. $\frac{1}{4}$ kg.	1:60
Šumeči bonbon „Ambo“ in tudi „sidrom“ zavitek 50 kmd.	2:—
Malinovi grog	2:—
Oblati „Desert delikat“ zavitek s 50 komadov	3:—
Oblati „Destin“ zavitek s 40 kmd.	2:—
Masleni oblati zavitek s 25 kmd.	2:—
„Buntin“ v $\frac{1}{4}$ kilogr. stekleničah.	1:—
Gorčica po franc. in kremžkem nacinu po $\frac{1}{4}$ kg. po	—30
„Jablus“ 10 stekl. po $\frac{1}{2}$ l.	4:—

Izdajatelj in za uredništvo odgovoren: F. Vydra v Pragi VIII.
Tisk firme Binko in Zika v Pragi II., Vodičkova 22.